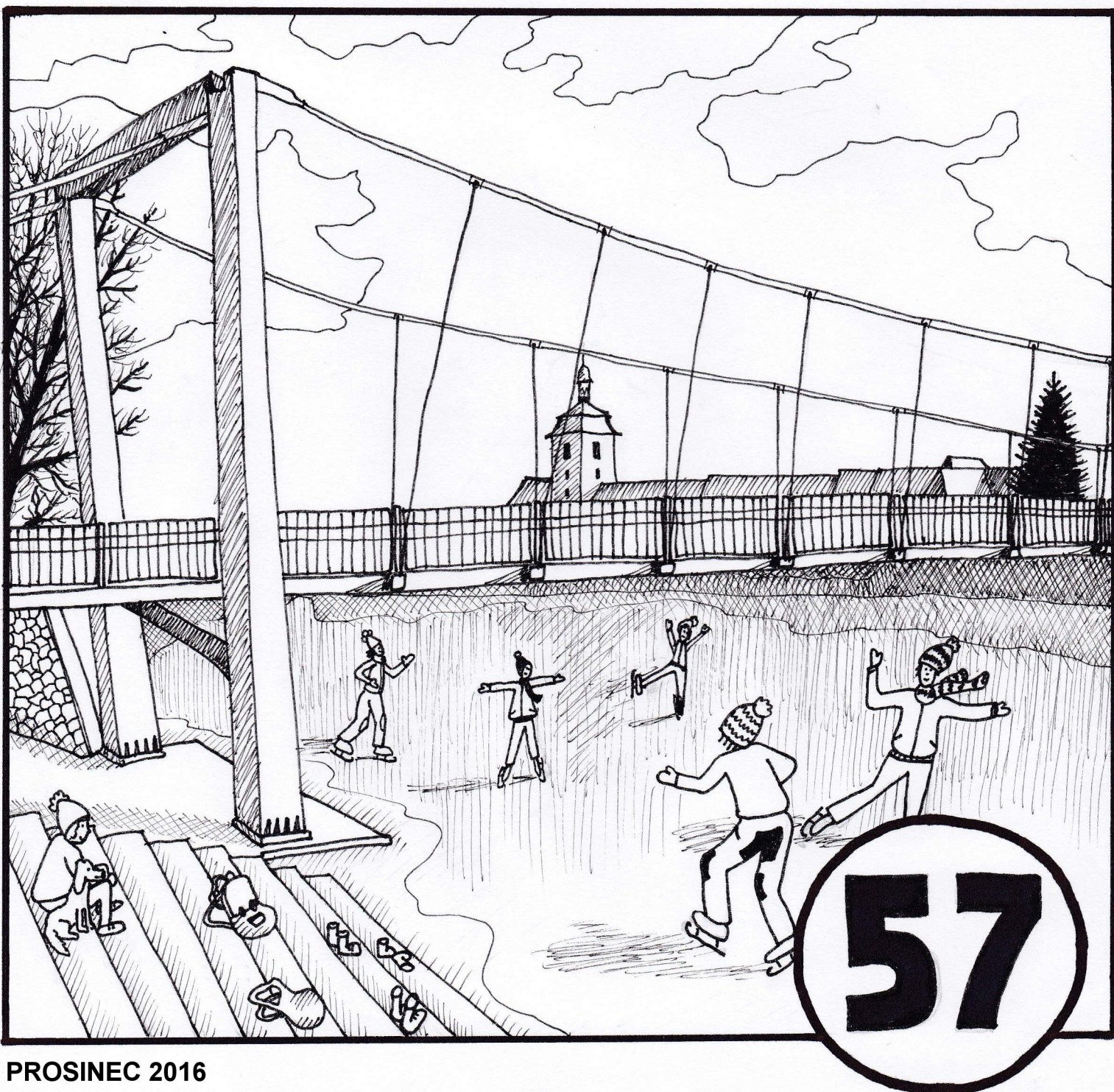

KAMARÁD

ŠMIDINGEROVA KNIHOVNA STRAKONICE
ODDĚLENÍ PRO DĚTI

ČASOPIS PRO DĚTI I JEJICH RODIČE

Cukroví

Deset dní už trouba sálá,
domem voní cukroví
a maminka jako vloni
zase říká tátovi:

„Kéž by byly svátky bílé!
Všude sníh, na řece led,
okna plná květů mrazu...
Kdy to bylo naposled?"

Táta kývne, mamka vzdychne
a tváří se dojatě -
neví, že i její vinou
jsou Vánoce na blátě
a ze střech bez bílých čepic
jenom voda teče.

Proč? No protože je horko,
jak se všude peče.

Miloš Kratochvíl – Kouká roura na kocoura

1) Které roční období máš nejraději? A proč?

Určitě s ním máš spojenou nějakou příhodu, tak nám ji napiš.

Mám ráda všechna roční období, každé období je něčím výjimečné. Na jaře všechno kvete a příroda se probouzí. V létě se můžeme koupat, na podzim pouštět draky a na zimu stavět sněhuláky.

Michaela, 13 let

Blanka, 12 let

Podzim a jaro. V podzimu se mi zdá vše vyrovnané. Jaro je hezké.

Já nemám žádná nejskvělejší období. U mě je to většinou podle nálady. V létě nadávám, že je takové teplo, a v zimě, proč je taková zima. Jinak příhod mám dost. Myslím, že by papír nestačil.

Štěpánka, 14 let

Nejradši mám zimu, protože sněží, protože jsem s kamarádkami spala venku v iglú.

Jasmína, 11 let

Nejraději mám léto, protože je teplo a jsou prázdniny. Také mám hodně času na své kamarády, což během školního roku úplně ne. A je čas na všechno, co se v zimě dělat nemůže, od plavání přes dlouhé výlety až po kolo.

Zuzana, 14 let

Nejraději mám podzim. Nejen kvůli sychravému počasí, ale v tu dobu mám narozeniny. Na podzim miluji také jeho charakteristické barvy. Tak dokonalé roční období, jako je podzim, není. Když jsem byla tak malá, že jsem ještě ani nechodila do školy, brávala mě babča na procházky a já jsem se jí vždy schovávala do listí.

Sabi, 14 let

Léto a zimu a jaro, protože se koupeme a sáňkujeme a na jaře všechno voní.

Nela, 9 let

Lucie, 7 let

Léto a zimu, protože v létě se totiž můžeme koupat a v zimě můžu bobovat.

Zimu, protože mám ráda vánoční atmosféru, ráda se koukám, jak sněží, taky jsou prázdniny, takže nemám důvod proč nenávidět zimu. Zním spoustu ostatních věcí, které je potřeba nenávidět, jako například fyzika, matika, x^2 , občanka nebo naše chemikářka.

Kristýna, 14 let

Léto, protože se koupeme a děláme blbosti. Jednou se mi stalo, že jsme byli v lomu a mně se tam nechtělo skočit, ale nakonec jsem spadla do vody a už jsem tam byla.

Anežka, 10 let

Renča, 12 let

Podzim – mám narožky a svátek.

Nejraději mám zimu, protože jsou krátké dny a brzy je tma. Mám ráda, když jsem doma, venku sněží, je mráz a já popíjím horký čaj a čtu si přitom knížku. Zima je krásné období, když se venku chumelí, můžeme stavět sněhuláky a koulovat se. Přitom můžeme zažít spoustu legrace. Je hezké, když jdu ráno do školy, je jinovatka a stromy jsou bílé.

Stáňa, 15 let

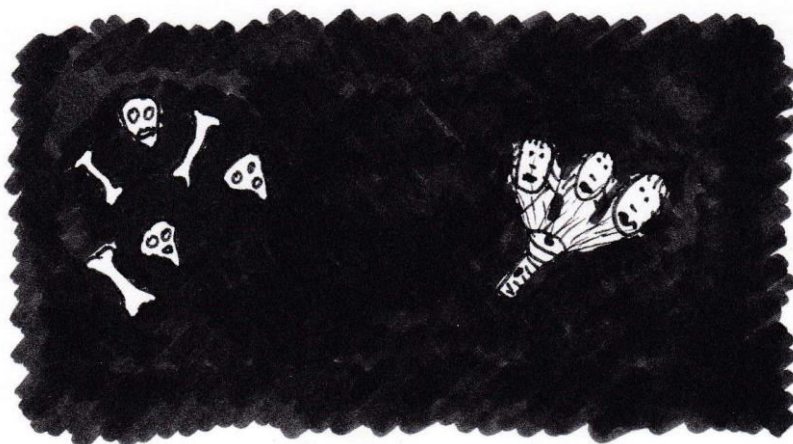
Matthew, 8 let

Zimu, protože stavím sněhuláky a že se koulujeme se sestřičkou.

Léto, protože je teplo, nemusím se moc oblékat, svítí sluníčko a můžu se koupat v bazénu. A příhodu mám z LTŠ, kde jsme šli stezku odvahy. Šli jsme ve třech a baterkou jsme si mohli svítit na nohy, jenže nám ta baterka skoro nesvítla. Po cestě na nás čekaly postavy z hororů. Šli jsme polem, lesem, vesnicí. Celá stezka trvala si 40 minut. Vůbec jsme ji jít nechtěli, ale nakonec jsme byli rádi, že jsme šli a že máme další zážitek.

Nikol, 14 let

Lea, 14 let

Podzim, protože je barevný a dá se dělat spousta věcí. Byla jsem s kamarádkami a s mým malým bratrancem pouštět draky a bratranci se utrhł provázek. Když jsem ztraceného draka po hodině našla, musela jsem utržený provázek sama rozplétat, což mi zabralo asi dvě a půl hodiny. Bratranec mi samozřejmě nepomohl. A od té doby se pouštění draků s bratrancem zásadně vyhýbám.

Léto, protože svítí sluníčko, můžu se koupat, nemusím chodit do školy, nemusím se moc oblékat. Byla jsem s rodiči na dovolené u moře, večer jsme šli do města a najednou po obloze proletělo hejno racků a mně podělali hlavu, naštěstí to moc vidět nebylo.

Diana, 14 let

Léto. Můžu se koupat v moři, v řece a v bazénu a můžu se potápět! Byla jsem s bratrem v bazénu a on na mě skočil a málem mě utopil!

Nikol, 11 let

Iveta, 12 let

Mám ráda zimu, protože můžu lyžovat, sáňkovat atd. Minulý rok jsme jezdili na bobech vstojе a strašně jsme padali, a když jsme skončili, byli jsme úplně promočení.

Léto, protože jedeme na dovolenou. A jednou v Itálii jsem si dala na ruku kraba, a když jsem ho mamce přinesla ukázat, tak se najednou pohnul, odhodila jsem ho a přistál u jedné paní.

Terka, 12 let

Nejraději mám léto, protože zase budeme moci s kamarádkami blbnout. Jednou jsme o prázdninách našli v písku vajíčka, která jsme si vzali s sebou domů a z nich se pak vyklubaly malé ještěrky.

Natálie, 14 let

Léto, protože se můžeme koupat a tak. Když jsme jednou jeli k rybníku, nechtěla jsem tam, protože mi strašně vadilo, že kolem mne budou plavat ryby, ale nakonec mě tam strčil brácha.

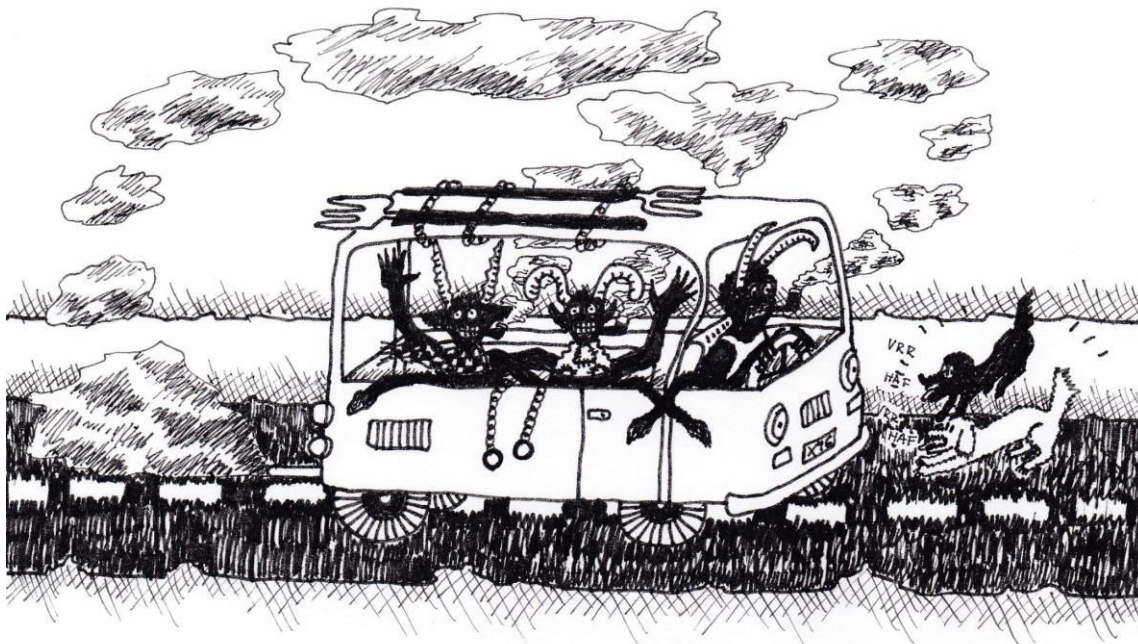
Eliška, 10 let

2) Jaká příhoda se ti stala, když chodil Mikuláš, čert a anděl?

Šly jsme s kamarádkou venčit pejska a vedle nás parkovalo velké auto, ale my jsme si ho moc nevšímalý, protože jsme koukaly na jiné auto, jestli v něm nepřijeli čerti. A najednou z toho auta vedle čerti vylezli a my začaly utíkat. Zvonily jsme na mamku, a ta než nám otevřela, tak byli čerti skoro u nás.

Nikol, 14 let

Byly jsme venku s mamkou a já jsem se rozbrečela (bylo mi pět) a od té doby jsem na čertech nebyla, moc mě vyděsili.

Sabina, 12 let

Na žádnou zvláštní příhodu si nevzpomínám, ale když jsme byly s kamarádkami menší, tak jsme se za ně převlékly a chodily jsme po ulici vybírat sladkosti.

Michaela, 13 let

Brečel jsem.

Matthew, 8 let

Asi jen to, že se většinou v tomhle zimním čase velmi ztrapním.

Štěpánka, 14 let

Každoročně chodím do knihovny na tuto akci se svým malým bratrancem a mnohdy se stane, že se tak zasekne, až s ním musím vypravovat báseň také!

Zuzana, 14 let

Když jsem byla malá, nikdy k nám čerti nechodili, ale teď si to vynahrazují tak, že s pár kamarády chodíme za čerty my. Jednou jsme šli ke kamarádce a ta si z nás dělala srandu, že prý vůbec nevypadáme opravdově. No, jenže pak nás viděla její mladší sestra a ta se s jekotem hrůzou počůrala.

Sabi, 14 let

Jednou jsme šli domů s mamkou a s bratrancem. Bratranec na čerta začal pokřikovat a on k nám přiběhl. Dopadlo to tak, že jsme se s tím čertem vyfotili.

Blanka, 12 let

Jasmína, 11 let

Zlomila jsem si kotník.

Oni k nám moc často nechodí, protože žijeme na malé vesnici. Ale když jednou přišli, tak mrzlo a na zemi byl led, takže když vkročili do dveří, všichni uklouzli (jeden po druhém) a my se smáli i ten další rok.

Kristýna, 14 let

Iveta, 12 let

Čert si u nás zapomněl koště!

Anna, 11 let

Když byl brácha malý, čert po něm vyžadoval dudlík, on mu ho s radostí dal a prohlásil, že mu to nevadí, že má ještě jeden.

To přišli do školy, když mi bylo asi deset, a rovnou si mě hodili přes rameno a odešli na chodbu. Když jsem se pak do třídy vrátila, byla jsem v obličeji úplně černá od uhlí.

Natálie, 14 let

Chodili jsme po městě, a když nás čert a anděl a Mikuláš dohonili, tak jsme jim (ne schválně) utekli. Když jsme přišli domů, tak tam všichni tři stáli se založenýma rukama a pronesli: „Nic nedostanete,“ a odešli.

Klára, 13 let

Když jsem byla malá, tak přišli čerti k nám domů a já jsem na jednoho čerta skočila a sundala jsem mu masku!

Nikola, 11 let

Julie, 11 let

Já jsem vždycky chodila na čerty k tatškovi do práce. Přišli tam čerti, andílci a Mikuláš. A vyhlašovali jména a každý řekl básničku a dostal pytel plný sladkostí. Ale já se jmenuju Pavličová, takže moje příjmení začíná na P a oni to říkali podle abecedy. Já jsem vždycky chtěla co nejrychleji odejít a vzít si sladkosti. A to nešlo. Hrozně mi vadilo, jak tam chodili čerti a pořád se mě snažili odvést do pekla. Tam vodili děti a jednou jsem tam šla. Letos nebo příští rok už tam budu chodit převlečená za anděla, protože tatka mi to domluví.

Anežka, 10 let

Šly jsme s holkama po městě a najednou tam vyšli čerti a já se lekla, tak jsme se jim vyhnuly.

Byla jsem ve škole a zatím doma máma dostala nadělení od Mikuláše.

Renča, 12 let

Terka, 12 let

Když jsem byla menší, chodili jsme do teplárny na čerty. Čerti si pro někoho přišli a odnesli ho do pekla a já jsem se jich strašně bála a vždycky jsem brečela a křičela. Když jsem tam nakonec šla, tak Lucifer vybafl a já jsem utekla.

Stalo se o Vánocích...

Nejšťastnější stromeček

Všechna zvířátka už spala, a tak v lese zavládl úplný klid, zaslechli byste jen větřík a tiché šumění – to jak si spolu šepotaly smrčky s borovicemi. Vyprávěly si, jak vždycky před Vánocemi přijedou páni lesníci, vyberou si některé z nich, naloží je a odvezou do města. Tam si je koupí rodiče s dětmi a doma si je pak krásně nastrojí. Stromečky už se nemohly dočkat, načechrávaly si jehličí, aby jim to slušelo, protože snem každého stromečku je, aby si ho o Vánocích někdo ozdobil. A tak tomu bylo i letos. Po odjezdu lesníků se však z lesa ozval pláč. „Já to tušil,“ naříkal malý stromeček, „nemám rovný kmen, proto mě nikdo nechce. Nebudu dělat lidem radost, děti si mě neustrojí. Jsem jenom ošklivý neužitečný strom.“ Na Štědrý večer, když už se stromeček smířil s tím, že bude sám, probudil ho z dřímoty dětský hlásek: „Tenhle se mi líbí, mamí, to je on!“ A najednou u něj stála holčička, začala ho oprašovat od sněhu, a než se stačil vzpamatovat, měl na sobě krásný barevný řetěz, kousky jablíček a oříšky. Byl z toho tak překvapený, že se nezmohl ani na zavrtění šiškou.

„To byl prima nápad, tati, jít si ozdobit stromeček přímo do lesa, sluší mu to tady víc, než kdybychom ho měli doma na stojánku,“ radoval se malý Martin.

„Máš pravdu, po Vánocích ho odstrojíme a příští rok sem přijdeme zase,“ souhlasil tatínek. „Podívej, teď je stromeček skoro stejně velký jako ty. To jsem zvědavý, který z vás za ten rok vyrostе víc.“

Když už dětem začala být zima, zazpívali všichni stromečku na dobrou noc koledu a vydali se zpátky domů. Smrček byl od té chvíle tím nejšťastnějším vánočním stromečkem široko daleko. Konečně někomu patřil.

Kdyby ho byli odvezli lesníci, radoval by se jen jedny Vánoce a pak by ho lidé zahodili. Takhle bude dětem dělat radost každý rok.

„Tak to na světě chodí,“ přemýšlel smrček ještě před usnutím. „I když se věci zdají špatné, mohou se nakonec ukázat jako dobré. Nikdy nevíš, co tě čeká. I když jsi jeden den smutný, hned zítra může být lépe.“ Pak zavřel oči a jeho myšlenky sjely po sněžné skluzavce do vánočního snu plného veselých dětí i stromečků.

Eva Bavorová, z časopisu Sluníčko

Pohádkový svět

Svět, ve kterém žijí všechny pohádkové postavy, je obrovská bublina, která se dělí na dvě části.

V tmavé a chladné části žijí všechny zlé bytosti. Rumburak hraje s kostlivcem šachy. Kostlivci každou chvíli vypadne zub a Rumburak se vzteká, že si je plete s figurkami a ať si laskavě dojde k ďábelské zubařce. Nebo kostlivec Chrastikost hledá svou levou nohu, aniž by tušil, že si ji právě zahrabává lidožravý pes Mauxis v domněnání, že je to lidská kost a že mu z ní co nevidět vyklíčí strom plný lidí. Zatímco v části zlých bytostí panuje zmatek, obyvatelé se hádají a perou, v části hodných bytostí vládne mír, klid a všichni se tam mají rádi.

Je půl osmé ráno a chlapec Filip jede na svém vozíčku do školy. Jeho rodiče zemřeli při autohavárii, a tak musí bydlet v dětském domově. Nemá to tam rád. Dětský domov leží uprostřed velkoměsta, ale Filip je venkovský typ. V hloubi duše věří, že existuje Pohádkový svět, ve kterém žijí jeho rodiče, ve kterém by mohl chodit a kde by mohl být v přírodě. Zrovna když se rozjíždí na přechod, napadá ho, že určitě existuje nějaký způsob, jak se tam dostat. Při troše štěstí by se mu to mohlo povést. Je z toho tak rozrušený, že si nevšimne projíždějícího auta. Jakmile ho zpozoruje, začíná panikařit, pokusí se zacouvat, ale jeho vozíček se převrátí na stranu. Slyší klakson, nějakou ránu, zděšené výkřiky...? Má dojem, že ho něco uchopilo, ale už je toho příliš. Padá do bezvědomí...

Něco zářivého ho nutí otevřít oči. Udělá to a zjistí, že leží na voňavé louce. Rozhlédne se kolem sebe a vidí své rodiče. Zalije ho vlna radosti, ale i strachu. Co když je mrtvý? „Ne, neboj se, nejsi mrtvý,“ říká jeho matka. „Ale kde to vlastně jsem?“ otázal se Filip po dlouhém objímání a vyprávění. „Jsi ve světě, o kterém

sníš od svého dětství," říká jeho otec. „Jsi v Pohádkovém světě.“

Filip se cítí báječně. Za jeden den se mu plní všechny sny. Vidí své rodiče, umí chodit a je pryč z města. Může běhat, aniž by potřeboval pomůcky, a nemusí se rozhlížet, jestli někde nejede auto. Zkrátka je přesvědčený, že ho čeká nesmírné dobrodružství. To se ani trochu nemýlí.

Během několika minut se kolem Filipa tvoří hlouček. Vidí vedle sebe Shreka s Fionou a oslíkem, Elsu a Annu, Petra, Zuzanu, Edmunda, Lucii a jiné hrdiny z Narnie, Pata a Mata, Maxipsa Fíka a mnoho jiných pohádkových postav. Během chvilky se dozvídá, proč tu vlastně je. Pohádková země je ohrožena a on je jediný, kdo jim může pomoci.

Druhý den se brzy ráno vydává hledat v převleku za ďábelskou zubařku kouzelné zrcátko, ve kterém se ukáže, jak zabránit zkáze Pohádkové země. Zrcátko hlídá mumie, která se trhání zubů bojí natolik, že když vidí nějakého zubaře, s křikem běží pryč. Tohle vše si Filip pamatuje, a i když se bojí, ví, že to musí udělat. Zdáli slyší něčí hlas: „Čau, Zubatko! Nevidělas někde moji levou nohu?“ „Né, neviděl... Chci říct neviděla,“ říká Filip co nejskřehotavěji. Ale strašně se poleká, protože ten někdo je kostlivec. „To je škoda,“ utrousí kostlivec, který, jak si jistě vzpomínáte, se jmenuje Chrastikost. Filip jde dál a kromě Chrastikosta nepotká už nikoho. Když dorazí do Prokletého údolí, kde každý kleje, uvidí spoustu hrůzostrašných strašidel. A konečně i mumii, která hlídá nějakou truhlu. Hned jak ho zahlédne, zavřeští a chce odejít, pak si ale vzpomene, že hlídá truhlu, zatne zuby a zůstane stát. „No nazdar!“ leká se Filip. „Ona asi pryč nepůjde.“ Pak se mu ale v hlavě zrodí skvělý plán. Ví, že je to velmi riskantní, ale vsadí vše na jednu kartu. „Tak co?“ řekl skřehotavě. „Nebolí tě zoubek, co?“ Mumie se zachvěje. Zdá se, že to vyjde. „Né, díky, já už půjdu.“ Vezme truhlu a upaluje pryč. Toho Filip využívá a přišlápne mumii konec obvazu, který jí čouhá z paty. Nic netušící mumie běží asi šest metrů, ale pak se rozvine. Filip skočí po truhle, ale to už se tam žene Mauxis s výstražným vrčením. Teprve teď si Filip uvědomí, že ho někdo svlékl z masky. Nestačí se ani podívat a už musí utíkat. Mauxis není jediný, kdo ho honí. Čarodějky a ježibaby na něj posílají prokletí a různé choroby, ale Filip se jim obratně vyhýbá.

Draci na něho chrlí oheň, a tak je celý popálený. Když už si myslí, že je ztracený, něco měkkého ho chytí a vznese nad zem. Ohlédne se a zjistí, že je to létající drako-pes z Nekonečného Příběhu. Za chvíli už vysvětluje všem hodným pohádkovým bytostem, co se událo v Prokletém údolí. „Ten oblek ti nejspíš nějakým kouzlem odkryla jedna z těch podezřavých ježibab. Před tím jsem tě zapomněl varovat,“ řekl Filipův otec. „Ale teď rychle na to zrcátko, čas se nám krátí.“ Filip ho vyndává z truhly, ale kupodivu v něm všichni kromě Filipa vidí jen svůj vlastní obličej. Když se do něho zadívá Filip, uvidí podivný nápis:

*Filipe, ty věř si, věř,
jednou budeš šťastný přec.
Nejprve ochranu země vybuduj,
nad svým neštěstím neběduj.
Ochrana v podobě stromu má být,
neváhej už ani o píd'.*

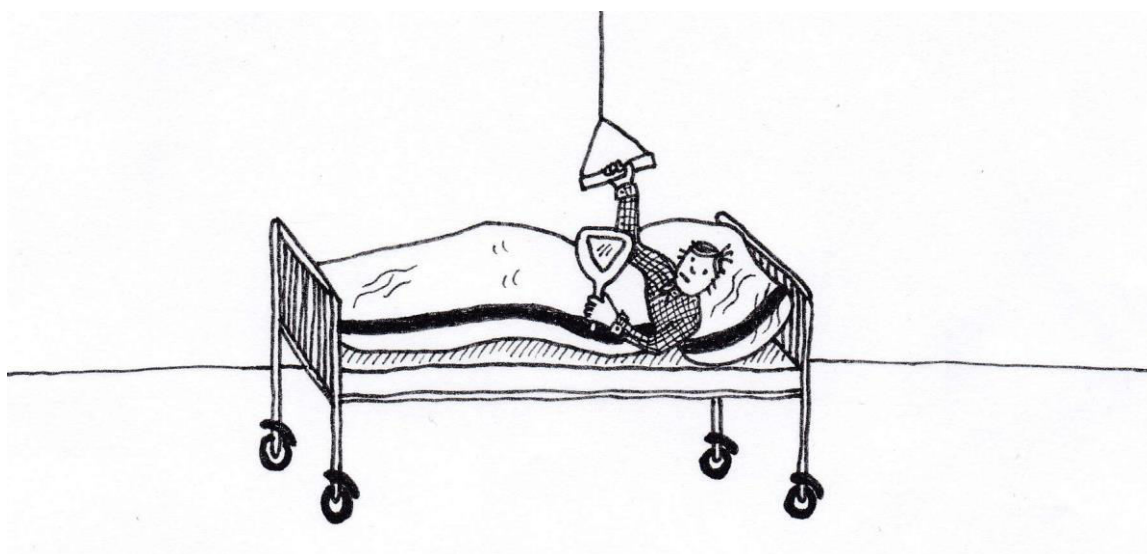
Jakmile to Filip přečte ostatním, je chvíli zmatek, ale pak někdo řekne: „Podle mého bysme měli oddělit Prokleté údolí od našeho údolí lesem.“ S tím všichni souhlasí a jdou hned sázet les. Jen Filip s rodiči zůstávají v chaloupce. Maminka mu ošetřuje rány a tatínek připravuje něco k snědku. Brzy poté Filip usíná. Když se vzbudí, leží v nemocnici. Myslí si, že se mu vše jen zdálo, ale vedle něj leží kouzelné zrcátko s nápisem:

Stačí se do mne ponořit

„Aha,“ pochopí Filip „tím se dostanu zpět. Co kdybych to udělal hned, abych to vyzkoušel?“

3, 2, 1 - a ponoří hlavu do zrcátka...

Adélka Knížková, 11 let

Já, čert, anděl a Mikuláš

S českou trojkou se mi přihodila malá příhoda, která se mi zapsala do paměti, a proto se chci o ni podělit.

Stala se mi, když jsem byla menší a šla jsem s mamkou večer domů z koncertu, z kterého jsem přijela z Prahy. Bylo to v předvečer sv. Mikuláše. V Praze jsem potkala takového kulatého Mikuláše s malým čertem, který měl masku snad nějaké příšery nebo mimozemšťana. A anděl asi uletěl. Tuto novinku a zážitky z celého koncertu jsem vyprávěla a vyprávěla, když tu najednou...

Zůstaly jsme obě stát bez hnutí. Před námi stála také trojka. Mikuláš, čert i anděl. Zjeví se jako z pohádky, čáry máry fuk a byli před námi.

Čert nebyl ošklivý jako v Praze, neboť na svém obličejích neměl masku, ale byl pouze načerněný jako za starých dobrých časů našich babiček, které nám to s radostí vždy rády vypočetly ze vzpomínek ze svých dětství. Pravda, v ruce také držel řetěz i pytel, ale nenaháněl takový strach a hrůzu. Byl mohutný a svalnatý. Na sobě měl huňatý kožíšek, a dokonce se jeho dlouhý ocas dotýkal země. Šel z něho respekt, ale ne hrůza, i když jsem viděla na jeho hlavě dlouhé rohy.

Také s ním byl anděl, který měl kudrnaté zlaté vlasy, v kterých se mu blyštěla zlatavá čelenka s hvězdou nad čelem, v ruce se mu pohupoval košík, ve kterém nesl sladkosti. Byl v bílém a jeho obrovská křídla se třepotala ve vánku. Vyzařoval z něj klid a radost.

A ten třetí byl Mikuláš. Náš český Mikuláš, žádný Santa Claus. Musela jsem zvednout oči, neboť s mitrou, která mu seděla na hlavě, měřil přes dva metry. Byl oblečen v bílé suťce se zlatým křížem a v ruce držel berlu.

Páni, to byl Mikuláš, a ti jeho pomocníci, to byla paráda. Pak mě Mikuláš poprosil o básničku, aby mě mohli také podarovat. Dostala jsem sladký bonbon. Ten ale chutnal, úplná lahoda.

Poté jim ještě maminka řekla, že jí připomněli dětská léta, kdy takto chodil Mikuláš, čert i anděl, a ne jako dnes v 21. století, kdy čert vypadá jako trpaslík s maskou, anděl jako třasořitka a Mikuláš jako nedochůdce. Byli velice překvapeni

a potěšení. Dodnes si tento den vybavuji, jako kdyby to bylo včera, a myslím si, že na to ještě dlouhou dobu nezapomenu, neboť se to stalo jen jednou a už nikdy jsem je nepotkala.

Snad opravdu byli z pohádek.

Alena Košáková, 19 let

V lese

V sobotu ráno, když napadlo trochu sněhu v našem městě, rozhodli jsme se, že pojedeme za babičkou a dědou na Šumavu lyžovat a užít si sních. Tam ho bývá vždy více. Když jsme dojeli k chalupě, bylo už skoro poledne, a tak jsme se domluvili, že si uděláme hodinku volno a potom půjdeme lyžovat. Byl krásný slunný den, příjemně mrzlo a sních se blyštil, až oči přecházely. Prostě nádhera, vše bylo přikryto bílou peřinou a svět nebyl tak šedivý.

Přemluvila jsem maminku, aby šla se mnou do našeho lesa. Musela jsem jí slíbit, že budu úplně potichu, a když budu chtít něco říct, budu šeptat. Vypravily jsme se. Vzaly jsme si kozačky, teplé bundy i čepice a pomalu jsme postupovaly. Nejprve jsem uviděla různé stopy zvířátek, a protože jsem věděla, že něco zajímavého najdu, měla jsem s sebou foťák. Všechny stopy, které jsem našla, jsem vyfotila. Bylo to překrásné. Nikdy jsem něco takového neviděla. Byly jsme úplně potichu, jen sních nám křupal pod nohama.

Najednou se cosi ozvalo. A znovu. Slyšela jsem, jak se někdo vzbudil ze zimního spánku a chroupal nějaké dobrůtky. Byla to asi veverka. Abychom zvířata nerušily, rozhodly jsme se, že se zase vrátíme k babičce. Bylo to překrásné putování. Doma jsme si sedly, daly horký čaj a bábovku a vše vyprávěly babičce. Ta nám to nemohla uvěřit. Pak jsme si prohlížely stopy, které jsme nafotily, a zjistily jsme, že v našem lese žije spousta zvířátek. Byly tam stopy jezevců, divokých prasat, srnek a zajíců. A byly tam taky jedny zajímavé stopy, které vyfotila mamka. Měla jsem hádat, čím byly. Podívala jsem se na fotku a pak na mamku a v ten okamžik jsme se smály obě. Babička nechápala, čemu se chichotáme, ale když spatřila fotku, pochopila. Stopy byly od mých bot. I já byla živočich v lese.

A když vy nebudete mít co dělat v zimě, zajed'te do vyšších poloh, kde je sníh a větší mráz a podívejte se do lesa. Možná, že uvidíte to, co já.

Stáňa Košáková, 15 let

V září odstartoval již II. ročník úspěšné čtenářské soutěže Lovci perel. První perličky již byly sice vyloveny, ale stále ještě máte možnost se kdykoli k lovcům přidat.

První říjnový týden pravidelně slaví všechny knihovny svůj svátek. My jsme ho letos slavili společně s paní spisovatelkou Astrid Lindgrenovou a postavami z jejích knih, které u nás v knihovně ožily v příběhu napsaném našimi šikovnými čtenáři.

Chcete vědět, jak se jim to povedlo? Tak čtěte!

Jak Pipi, Karkulín, Ronja, Lisa, Britta, Anna, Lasse, Bosse a Olle putovali po světě.

Letadlo se skupinou švédských kamarádů včera konečně přistálo na letišti v Praze.

Nevěděli, kam jít, a tak se vydali do nejbližšího nákupního centra.

Tam si dali jídlo.

Čtyři si dali vtipnou kaši a zbytek šel koupit lístky na další let do říše divů.

V říši divů to bylo všechno prapodivné.

Pipi, Ronja, Lisa, Britta a Anna chtěly jít do knihovny, kde probíhal Týden knihoven, kluci však chtěli jít na závod formulí.

Pipi, Karkulín, Ronja, Lisa, Britta, Anna, Lasse, Bosse a Olle ale nakonec se rozhodli, že půjdou do kina!

Film v kině se jim moc líbil, a proto se rozhodli, že si koupí lístky na ještě jeden film.

Druhý film však nebyl tak dobrý, a tak z kina odchází skupinka zklamaných dětí. Po hrozně moc „letech“ se rozhodli, že si půjdou koupit Bubble tea a sednou si na vršek Eiffelovky a popovídají si.

Mluvili a mluvili dlouhé hodiny, večer se dívali na osvětlené město, Pipi se však moc naklonila a málem spadla, kdyby ji nezachytil Olle.

Pipi byla moc šťastná a hned se do Olleho zamilovala.

Když slézali dolů, tak se rozhodli, že půjdou do ZOO.

V ZOO se jim moc líbilo a shodli se, že se jim nejvíce líbilo malé slůně a malé opičky.

Ale všechna zvířátka byla pěkná.

Ale taky byla hodná.

Pak si v ZOO dali zmrzlinu, která jim moc chutnala.

A pak na ně zaútočil ananas, co jel na jednorožci s obří beruškou.

Nebyl to žádný ananas, ale král Jelimán.

A házel na ně pomeranče, a tak si udělali z nich džus.

Pak viděli jednorožce na duze.

Pak šli na hokej a Pittsburgh Penguins vyhráli Stanley Cup proti Tampa Bay Lighting.

„Byli fakt dobrý,“ dodal Olle.

Poté jeli na Antarktidu.

Potkali tučňáky, lední medvědy, ale i sněžného muže.

„Á, sněžný muž sem jde,“ vykřikl Bosse.

„Tak ho vezmeme s sebou do Švédska,“ navrhla Ronja.

Všichni nastoupili do letadla a odletěli domů.

* * *

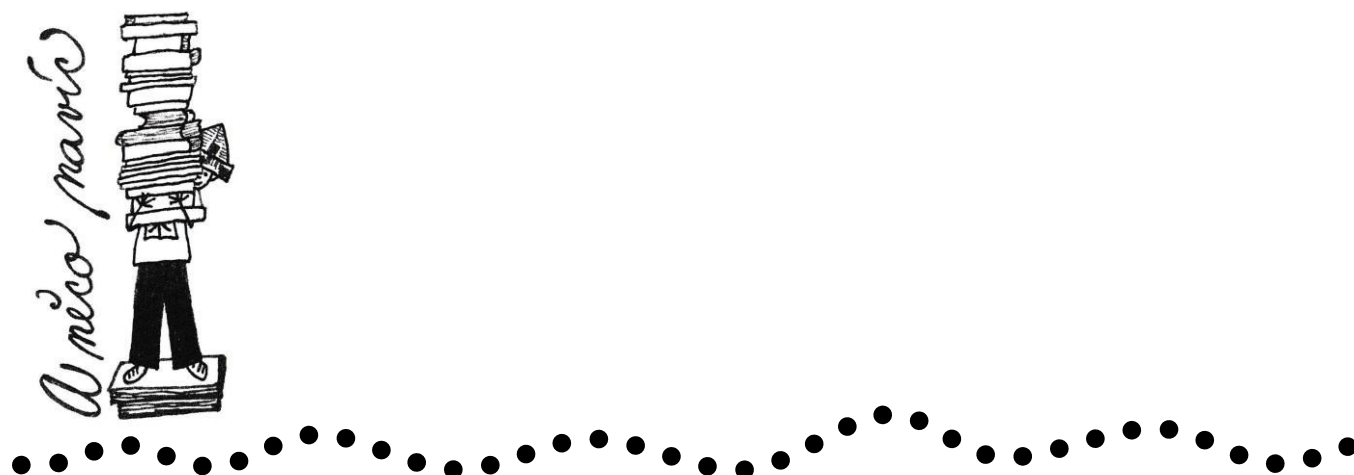
A je tu prosinec a s ním adventní čas, v němž se všichni těšíme na Vánoce.

Tuto dobu si zpříjemňujeme výzdobou našich domovů a míst, kam rádi chodíme.

A my doufáme, že knihovna je právě jedním z těch míst, kde si můžete oddychnout od předvánočního shonu a chvílku si polenošit ve svátečně, roztomilými andělíčky vyzdobené knihovně.

Pověste si doma na Vánoce jmelí...

Některé barvy mají velký vliv na lidskou psychiku. Jak uvádí dívčí časopis Witch, hovoří o tom kreolský horoskop, který místo znamení zvířetníku používá barvy. Přečtěte si ho... a vsadte na barvy!

LEDEN - ČERNÁ

Utišuje a posiluje sebejistotu. V této době pro tebe bude nejdůležitější přátelství. Vybírej si takové přátele, kteří ti budou dávat tolik, co ty jim.
Dobrá rada: Najdi a rozviň svůj talent.

ÚNOR – ORANŽOVÁ

Navrací vnitřní rovnováhu. Mobilizuje k jednání. Jestli jste si dosud nerozuměli s rodiči, nyní se to změní. Kamarádka ti prozradí své velké tajemství. Uchovej ho.
Dobrá rada: Rozhlédni se – na obzoru je vřelý cit.

BŘEZEN – ŽLUTÁ

Zahání smutek, pomáhá získat pocit radosti ze života. Pokud ve škole něčemu nerozumíš, zeptej se na to učitele. V jeho očích získáš. Přibudou ti domácí povinnosti, ale určitě je zvládneš. Dokonce se při tom budeš dobře bavit!

Dobrá rada: Věř si.

DUBEN – ČERVENÁ

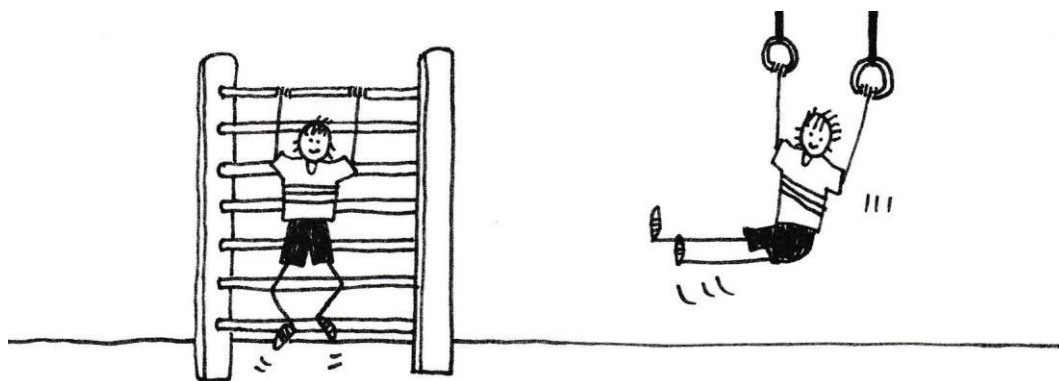
Pomáhá překonat tělesnou i duševní únavu, posiluje průbojnost. Poznáš nové spolužáky, se kterými budeš příjemně trávit čas. Ale pozor! Jestli se ti nepodaří udržet zdravou vyváženost mezi učením a zábavou, můžeš se dostat do problémů.

Dobrá rada: Všeho s mírou!

KVĚTEN – MODRÁ

Uklidňuje a posiluje soustředění. Jestli tě mají rodiče brát jako dospělého, začni se tak chovat. Nedělej ze sebe ale někoho jiného, aby sis zachoval přátelství.

Dobrá rada: Zaměř se na svou fyzickou kondici.

ČERVEN – ZELENÁ

Pomáhá zachovat chladnou hlavu v obtížných situacích, posiluje toleranci. Doma nastane dobré ovzduší. Ovšem mezi spolužáky si musíš dávat pozor. Nenech se využívat. Nemusíš být oblíbený za každou cenu.

Dobrá rada: Najdi si zajímavého koníčka.

ČERVENEC – ZLATÁ

Pomáhá při obtížném rozhodování a orientaci v nových situacích. O co nepoprosíš, to nedostaneš. Rodiče nechtou tvé myšlenky. Ve škole se musíš naučit svědomitosti, jinak těžko doženeš to, co jsi zmeškala.

Dobrá rada: Rychleji mluvíš, než myslíš – změň pořadí.

SRPEN – TMAVOMODRÁ

Uvolňuje kladné city a brání únavě. Lidé tě snadno znechutí, ale chyby dělá přece každý. Neopouštěj přátele jen proto, že udělali něco proti tvé vůli.

Dobrá rada: Raduj se z každého dne!

ZÁŘÍ – HNĚDÁ

Poskytuje pocit bezpečí. Chceš být nejlepší a máš velké ambice. Vyjde to a budeš mít úspěch.

Dobrá rada: Neboj se mít vlastní styl a říkat to, co si myslíš!

ŘÍJEN – FIALOVÁ

Prohlubuje intuici a pomáhá při soustředění. Ožije staré přátelství, které pro tebe bude zdrojem radosti. Díky školnímu představení nebo akademii se staneš ve škole slavnou.

Dobrá rada: Nauč se prohrávat.

LISTOPAD – ŠEDÁ

Pomáhá uvolnit a podporuje tvůrčí myšlení. Hádáš se neustále s rodiči? Dej jim šanci a všechno se změní.

Dobrá rada: Šetři kapesné. Vyplatí se to!

PROSINEC – BÍLÁ

Posiluje optimismus a vyvolává dobrou náladu. Všechno dopadne dobře, pokud nebudeš příliš lenošit. Nechoď pozdě do školy. Učitelé nemají rádi, když udýchaný žák přiběhne do školy po zvonění.

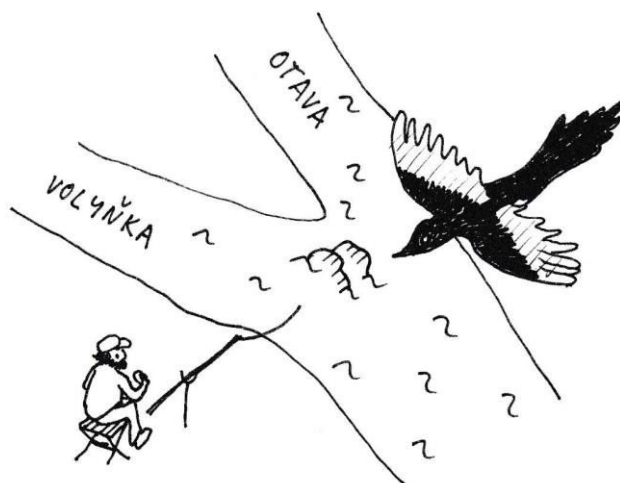
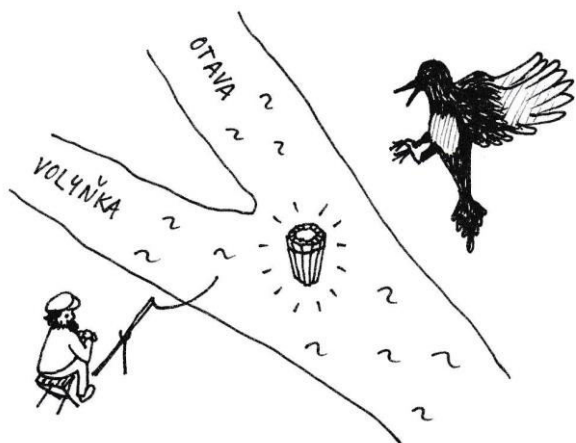
Dobrá rada: Ke všemu přistupuj s rozvahou!

Časopis Witch

Tento příspěvek je od skutečného pana spisovatele, Bedřicha Ludvíka.

Pro naši knihovnu sepsal pohádku o Strakonících:

Pohádka o Strakonících? Strakonice = Straka a Nic. Straka, která chtěla všechno a neměla pořád nic. Až jednou přilétla k soutoku dvou řek, Volyňky a Otavy. Voda na soutoku se blýskala jako zlato. Straka se do ní vrhla - ale byl to jen světelný přelud. Ze břehu ji pozoroval rybář, kterého to pobavilo a křikl na chtivého ptáka: „Strako, nic!“ Později se tomu místu na soutoku začalo říkat - Strakonice.

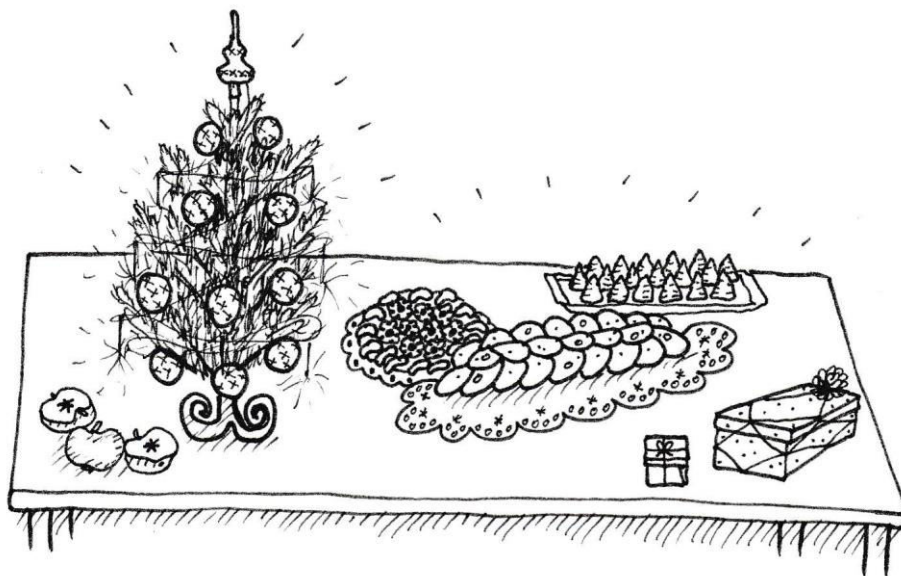

**Co to u nás doma voní?
Stejná vůně jako vloni,
lákavá a povědomá?
Už to vím! Ted' už jsem doma.**

**Vanilkové rohlíčky,
vosk ukáplý ze svíčky,
vosí hnízda, mandle v medu,
zvenku závan chladu, ledu,
vánočka a ovoce ...**

Voní nám tu Vánoce!

Sluníčko

Přejeme vám krásné Vánoce, ať se vám splní všechna tajná přání.

Těšíme se na vás opět v roce 2017!

Vaše knihovnice.

KAMARÁD

časopis pro děti i jejich rodiče

Číslo 57

Vydává oddělení pro děti Šmidingerovy knihovny ve Strakonících

Prosinec 2016

ZDARMA

Sestavily: Blanka Auterská, Marcela Rejková

Ilustrovala: Ivana Jonová